

Wtorek, 21 września 2010 r.

26. zwraca uwagę, że przed Turcją i UE stoją podobne wyzwania w zakresie dostaw energii; podkreśla znaczenie projektu Nabucco dla bezpieczeństwa dostaw energii w UE, wzywa zatem Turcję do podjęcia inicjatyw na rzecz szybkiego wdrożenia umowy międzyrządowej w sprawie Nabucco; podkreśla potrzebę określenia wspólnej zewnętrznej strategii energetycznej oraz otwarcia rozdziału dotyczącego energii, co w większym stopniu nasiliłoby współpracę w dziedzinie energii; wzywa Turcję do ratyfikowania zmiany do postanowień Traktatu Karty Energetycznej dotyczących handlu oraz zachęca Turcję do inwestowania w jej ogromny potencjał odnawialnych źródeł energii;

27. zauważa, że powtarzające się problemy wizowe w ramach GATS 4 znacznie ograniczają przemieszczanie się przedsiębiorców i kierowców samochodów ciężarowych do UE; zwraca uwagę na kolejne orzeczenia ETS w tej sprawie i wzywa Komisję do dopilnowania, aby państwa członkowskie przestrzegały tych orzeczeń; wzywa Komisję i Radę do ponownego zbadania procedur wizowych w celu zlikwidowania przeszkód w handlu;

28. uważa za rzecz godną ubolewania, że nie zakończył się jeszcze proces legislacyjny zapewniający pełne poszanowanie praw związkowych zgodnie z normami UE i odpowiednimi konwencjami Międzynarodowej Organizacji Pracy, zwłaszcza jeśli chodzi o prawa organizacji związkowych i negocjowanie układów zbiorowych oraz prawo do strajku;

29. wzywa Turcję do unikania dyskryminacyjnych praktyk wobec przedsiębiorstw zagranicznych, polegających na zapewnieniu tureckim oferentom 15-proc. przewagi cenowej przy udzielaniu zamówień publicznych; zachęca Turcję do przystąpienia do porozumienia w sprawie zamówień publicznych WTO;

30. podkreśla, że podrabiane produkty, w tym wyroby farmaceutyczne i kosmetyki, stanowią problem w stosunkach handlowych między UE a Turcją i zmniejszają atrakcyjność Turcji pod względem bezpośrednich inwestycji zagranicznych; zachęca Turcję do skutecznego egzekwowania nowych przepisów prawa własności intelektualnej w celu wspierania stosunków handlowych z UE; podkreśla potrzebę uzyskania większej równowagi między międzynarodowymi wymogami w zakresie prawa własności intelektualnej a potrzebami wewnętrznego rozwoju gospodarczego przy opracowywaniu systemu własności intelektualnej;

31. zwraca uwagę, że MŚP stanowią 99 % przedsiębiorstw tureckich i zapewniają 70 % możliwości zatrudnienia w Turcji; zachęca Turcję do poprawy dostępu MŚP do finansowania; z zadowoleniem przyjmuje dziewiąty plan rozwoju Turcji, który koncentruje się na wydatkach na badania naukowe i rozwój, co jest istotne dla zwiększenia konkurencyjności MŚP;

32. z zadowoleniem przyjmuje pozytywny wynik referendum w sprawie zmian w konstytucji;

33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi Turcji.

Przepisy UE mające na celu zachowanie różnorodności biologicznej

P7_TA(2010)0325

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 września 2010 r. w sprawie wdrożenia przepisów UE mających na celu zachowanie różnorodności biologicznej (2009/2108(INI))

(2012/C 50 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Zatrzymanie procesu utraty różnorodności biologicznej do roku 2010 i w przyszłości: utrzymanie usług ekosystemowych na rzecz dobrobytu człowieka” (COM(2006)0216),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie śródkresowej oceny wykonania wspólnotowego planu działania na rzecz różnorodności biologicznej (COM(2008)0864),

Wtorek, 21 września 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie „Wariantów wizji i celu UE w zakresie różnorodności biologicznej na okres po 2010 roku” (COM(2010)0004),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji na temat stanu ochrony typów siedlisk i gatunków wymagane na mocy art. 17 dyrektywy siedliskowej (COM(2009)0358),
- uwzględniając dyrektywę Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽¹⁾ (tzw. dyrektywę ptasią) oraz swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2001 r. ⁽²⁾ w sprawie wdrożenia dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory ⁽³⁾ (tzw. dyrektywy siedliskowej),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Środowiska z dnia 25 czerwca 2009 r.: „Śródkresowa ocena wykonania planu działania UE na rzecz różnorodności biologicznej” i „W kierunku strategii UE w sprawie inwazyjnych gatunków obcych”,
- uwzględniając nieformalne posiedzenie z 26-27 stycznia 2010 r. w Madrycie, na którym przyjęto tzw. priorytety „Cibeles”, oraz konkluzje Rady ds. Środowiska z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie różnorodności biologicznej: okres po 2010 roku – globalne i unijne wizje i cel oraz międzynarodowy dostęp i system wspólnego ponoszenia obciążenia,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 25-26 marca 2010 r., w szczególności ust. 14,
- uwzględniając rezolucję z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie zatrzymania procesu utraty różnorodności biologicznej do roku 2010 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając szczyt Rady Europejskiej w Göteborgu w 2001 r., na którym uzgodniono, że w ramach strategii zrównoważonego rozwoju do 2010 r. ograniczy się utratę różnorodności biologicznej,
- uwzględniając badanie pt. „Economics of Ecosystems and Biodiversity (TEEB)” (Ekonomika ekosystemów i różnorodności biologicznej) (<http://www.teebweb.org>),
- uwzględniając komunikat Komisji „W kierunku strategii UE w sprawie inwazyjnych gatunków obcych” (COM(2008)0789),
- uwzględniając „niebieską księgę” w sprawie zintegrowanej polityki morskiej UE (COM(2007)0575 i SEC(2007)1278) oraz trwające przygotowania do reformy wspólnej polityki rybołówstwa,
- uwzględniając środki mające na celu wzmocnienie ochrony przyrody i różnorodności biologicznej, stanowiące część „kontroli stanu zdrowia” WPR, oraz możliwości, jakie oferuje obecnie dyskutowana reforma WPR,
- uwzględniając wnioski niezależnych ekspertów zawarte w badaniu pt. „Wdrażanie na szczeblu krajowym dyrektywy siedliskowej Rady” (PE 410.698 – Departament tematyczny C, 2009 r.) w sprawie stosowania dyrektywy siedliskowej, szczególnie w odniesieniu do braku oceny alternatywnych projektów oraz ich narastających skutków, nieodpowiedniego zarządzania obszarami, a w przypadkach, w których postanowiono podjąć środki kompensujące, w odniesieniu do braku kontroli nad takimi środkami oraz faktu, że są one wdrażane zbyt późno, jeżeli w ogóle są wdrażane,
- uwzględniając ogłoszenie przez Organizację Narodów Zjednoczonych roku 2010 Rokiem Różnorodności Biologicznej,
- uwzględniając wyniki 15. sesji Konferencji Stron (COP15) Konwencji o Międzynarodowym Handlu Dzikimi Zwierzętami i Roślinami Gatunków Zagrożonych Wyginięciem (CITES), która odbyła się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 13-25 marca 2010 r.,
- uwzględniając zbliżające się 5. posiedzenie Konferencji Stron będące zarazem posiedzeniem stron protokołu kartagińskiego o bezpieczeństwie biologicznym (COP-MOP 5) i Konferencji Stron (COP 10) Konwencji ONZ o różnorodności biologicznej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, s. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/105/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 368).

⁽²⁾ Dz.U. C 262 z 18.9.2001, s. 132.

⁽³⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/105/WE.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 102E z 24.4.2008, s. 117.

Wtorek, 21 września 2010 r.

- uwzględniając sprawozdanie EAS nr 4/2009 pt. „Postępy w realizacji europejskiego celu w zakresie różnorodności biologicznej 2010”, w szczególności załącznik „Wskaźnik różnorodności biologicznej SEBI 2010”,
 - uwzględniając dokument Komisji pt. „Wytyczne dotyczące utworzenia sieci Natura 2000 w środowisku morskim – stosowanie dyrektywy siedliskowej i dyrektywy w sprawie ochrony dzikiego ptactwa” (maj 2007 r.),
 - uwzględniając strategię UE 2020,
 - uwzględniając trzeci światowy przegląd różnorodności biologicznej ONZ,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rybołówstwa, jak również Komisji Petycji (A7-0241/2010),
- A. mając na uwadze, że przepisy europejskie muszą mieć wpływ na różnorodność biologiczną, wzorem ramowej dyrektywy wodnej (2000/60/WE) lub dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej (2008/56/WE),
- B. mając na uwadze, że z komunikatów Komisji jasno wynika, iż UE nie osiągnęła do 2010 r. swych celów w zakresie różnorodności biologicznej,
- C. mając na uwadze, że „kontrola zdrowia” gatunków i typów siedlisk objętych dyrektywą siedliskową pokazuje, że większości gatunków i typów siedlisk dotyczy nieodpowiedni stan zachowania, że wskaźnik wymierania jest niepokojąco wysoki – według niektórych ocen wskaźnik różnorodności biologicznej zmniejszył się w ostatnich 40 latach o 30 % – zaś czynniki bezpośrednio wpływające na utratę różnorodności biologicznej nie wykazują tendencji spadkowej; mając na uwadze, że siedliska i gatunki mające znaczenie dla EU są potencjalnie zagrożone antropogenicznymi zmianami klimatu; mając na uwadze szacunkowe oceny naukowców, iż istnieje wiele niezarejestrowanych gatunków, co sprawia, że niemożliwe staje się dokonanie pełnej oceny rozmiaru utraty różnorodności biologicznej,
- D. mając na uwadze szereg czynników, które uniemożliwiły UE osiągnięcie do 2010 r. swych celów, takich jak: poznanie czynników odpowiedzialnych za ograniczenie różnorodności biologicznej, pełne wdrożenie prawodawstwa, należyta ich integracja w sektorowych obszarach polityki, wystarczająca wiedza naukowa i pełne dane, dostateczne finansowanie, dodatkowe, skutecznie ukierunkowane instrumenty umożliwiające stawienie czoła takim konkretnym problemom, jak inwazyjne gatunki obce,
- E. mając na uwadze, że różnorodność biologiczna jako naturalny kapitał świata ma fundamentalne znaczenie dla istnienia ludzkiego życia na Ziemi i dobrobytu społeczeństw zarówno bezpośrednio, jak i pośrednio poprzez funkcje, jakie spełniają dla nas ekosystemy; mając na uwadze, że różnorodność biologiczna odgrywa centralną rolę w globalnym zwalczaniu głodu i sprzyja bezpieczeństwu żywnościowemu; mając na uwadze, że ochrona i zrównoważone korzystanie z różnorodności biologicznej są jednym z podstawowych warunków łagodzenia zmian klimatu i dostosowywania się do nich,
- F. mając na uwadze, że różnorodność biologiczna stanowi niezastąpioną bazę, na której ewoluowała ludzkość, oraz to, że utrata różnorodności biologicznej i ściśle z nią związane dziedzictwo naturalnego prowadzi do zachwiania równowagi oraz znacznych strat gospodarczych i obniżenia jakości życia,
- G. mając na uwadze, że również według badania dotyczącego ekonomiki ekosystemów i różnorodności biologicznej (TEEB) utrata różnorodności biologicznej prowadzi do znacznych strat gospodarczych i obniżenia jakości życia,
- H. mając na uwadze wyniki niedawno przeprowadzonych badań Eurobarometru, które pokazują, że obywatele UE w dużej mierze nie są zaznajomieni z pojęciem różnorodności biologicznej oraz skutkami jej utraty,
- I. mając na uwadze, że znikanie gatunków może zerwać łańcuch pokarmowy nieodzowny dla przeżycia innych gatunków roślinnych i zwierzęcych, które mają kluczowe znaczenie dla produkcji żywności, przystosowania do warunków klimatycznych, odporności na czynniki zewnętrzne i zachowania zasobów genetycznych,

Wtorek, 21 września 2010 r.

Uwagi ogólne

1. jest głęboko zaniepokojony bardzo szybkim tempem utraty różnorodności biologicznej spowodowanej przez człowieka, która – jeśli będzie postępować tak, jak w ostatnich dziesięcioleciach – doprowadzi do tego, że w 2050 r. pozostanie nam znacznie zubożała i nieodwracalnie zniszczona przyroda, a także podkreśla, że funkcjonowanie ekosystemów jest warunkiem naszej egzystencji;
2. podkreśla, że różnorodność biologiczna jest najważniejszym wskaźnikiem dobrego stanu środowiska naturalnego;
3. jest świadomy, że niepowstrzymanie utraty różnorodności biologicznej jest nie do przyjęcia nie tylko z etycznego, ale również ekologicznego i gospodarczego punktu widzenia, gdyż pozbawia przyszłe pokolenia funkcji ekosystemu oraz aspektów jakości życia o bogatej naturalnej różnorodności biologicznej; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do poprawy zarządzania różnorodnością biologiczną oraz zgodności zarówno w stosunkach wewnętrznych, jak i zewnętrznych;
4. ponadto jest świadomy, że skuteczne zaradzenie trzem kryzysom – związanym z bezpieczeństwem żywnościowym, utratą różnorodności biologicznej i zmianą klimatu – wymaga spójnego podejścia i przyszłej strategii UE w zakresie różnorodności biologicznej, która to strategia byłaby w pełni zintegrowana ze strategiami dotyczącymi walki z ubóstwem i głodem oraz łagodzenia zmian klimatu i przystosowywania się do nich;
5. uznaje, że organizacje pozarządowe mają do odegrania istotną rolę w ochronie różnorodności biologicznej, uczestnicząc w procesie decyzyjnym, działając lokalnie oraz podnosząc świadomość obywateli;
6. podkreśla, że prowadzone badania, jak analiza TEEB, szacują spadek poziomu jakości życia spowodowany utratą różnorodności biologicznej na 50 miliardów euro rocznie (tuż poniżej 1 % PKB), przewidyując jego wzrost do 14 trylionów euro (czyli do 7 % szacunkowego PKB) w 2050 r.;
7. zgadza się jednak ze sprawozdaniem z analizy TEEB, że pomiar gospodarczej wartości różnorodności biologicznej ma ograniczenia metodologiczne i nie powinien przyćmiewać etycznych oraz międzypokoleniowych aspektów ochrony różnorodności biologicznej;
8. wyraża poważne obawy w związku z nieumieszczeniem kwestii zahamowania utraty różnorodności biologicznej wśród najbardziej naglących zagadnień międzynarodowej strategii politycznej;

UE i różnorodność biologiczna

9. z głębokim żalem zauważa, że nie osiągnięto przyjętego na szczycie Rady Europejskiej w Göteborgu w 2001 r. celu UE, by do 2010 r. powstrzymać utratę różnorodności biologicznej oraz podziela obawy wyrażone w licznych petycjach skierowanych do Parlamentu Europejskiego;
10. przyjmuje z zadowoleniem komunikat Komisji w sprawie „Wariantów wizji i celu UE w zakresie różnorodności biologicznej na okres po 2010 roku”;
11. ponadto przyjmuje z zadowoleniem konkluzje w sprawie różnorodności biologicznej z posiedzenia Rady ds. Środowiska w dniu 15 marca 2010 r., w tym nowy główny cel powstrzymania do 2020 r. utraty różnorodności biologicznej i degradacji funkcji ekosystemu w UE oraz odtworzenia ich w możliwie największym stopniu, bez szkody dla naturalnego procesu zmian różnorodności biologicznej, a także konkluzje Rady Europejskiej z 25–26 marca 2010 r. potwierdzające pilną potrzebę odwrócenia utrzymujących się tendencji do zaniku różnorodności biologicznej i do degradacji ekosystemów;
12. uważa, że powstrzymanie utraty różnorodności biologicznej stanowi absolutnie minimalny poziom ambicji, jaki należy zrealizować do 2020 r.;
13. zwraca uwagę na podjęte już cenne inicjatywy mające na celu odtworzenie różnorodności biologicznej i funkcji ekosystemów i wierzy, że takie działania skierowane na odtwarzanie muszą również wejść do głównych celów na 2020 r.;

Wtorek, 21 września 2010 r.

14. uważa, że w przypadku braku danych potrzebna jest kompleksowa ocena skutków środowiskowych, gospodarczych i społecznych;

15. biorąc pod uwagę globalny charakter różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych oraz ich istotną rolę w realizacji globalnych celów związanych ze zrównoważonym rozwojem, ograniczeniem ubóstwa i głodu oraz poprawą zdrowia i dobrobytu ludzi, wyraża przekonanie, że przyszła strategia UE musi również wzmocnić międzynarodowe wysiłki UE na rzecz zapobiegania utracie różnorodności biologicznej – analizy takie jak TEEB zawierają wystarczające dowody na to, że jest to opłacalne i wykonalne – a tym samym lepiej przyczynić się do realizacji milenijnych celów rozwoju do 2015 r.;

16. podkreśla ponadto, że konieczne jest przyjęcie wspólnej strategii UE w dziedzinie inwazyjnych gatunków obcych jako część polityki mającej na celu ochronę i poprawę różnorodności biologicznej, a także zauważa, że istnieje szczególnie ścisły związek między korytarzami transportowymi a wprowadzeniem na szeroką skalę gatunków obcych;

Natura 2000

17. uznaje, że pełne i poprawne wdrożenie prawodawstwa w zakresie programu Natura 2000 odgrywa kluczową rolę w osiągnięciu celu UE odnośnie do różnorodności biologicznej, a także celów dotyczących zmian klimatycznych i zrównoważonego rozwoju; w związku z tym uważa, że w przyszłości należy zacieśnić współpracę z użytkownikami ziemi w zakresie realizacji programu Natura 2000; podkreśla, że podejście stosowane w programie Natura 2000 już odniosło zauważalne sukcesy;

18. wzywa Komisję i państwa członkowskie do pełnego wdrożenia art. 6 dyrektywy siedliskowej;

19. pomimo osiągniętych przez niektóre państwa członkowskie konkretnych wyników stanu ochrony kilku gatunków pozostaje zaniepokojony co do pełnego i dokładnego wdrożenia prawodawstwa w zakresie Natury 2000; apeluje do państw członkowskich o bardziej priorytetowe traktowanie realizacji programu Natura 2000;

20. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że sieć Natura 2000 obejmuje 18 % (lądowego) terytorium UE, oraz szybkie postępy, których dokonano, formułując środki ochrony lub plany zarządzania; jest skonsternowany, że państwa członkowskie nie przestrzegają terminów określonych w tej dyrektywie; w związku z tym apeluje do państw członkowskich o szybkie podjęcie działań w celu zapewnienia pełnego wdrożenia dyrektyw ptasiej i siedliskowej;

21. wyraża troskę brakiem postępów w tworzeniu sieci Natura 2000 w środowisku morskim i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do przyspieszenia koniecznych procedur;

22. wzywa Komisję do przyjęcia modelu sieci chronionych obszarów morskich, który umożliwia pogodzenie ochrony środowiska z prowadzeniem zrównoważonego rybołówstwa; zwraca się do Komisji o regularne zdawanie sprawy z postępów państw członkowskich we wdrażaniu dyrektywy siedliskowej i ptasiej, zwłaszcza w zakresie tworzenia sieci Natura 2000 w środowisku morskim, ponieważ obecnie obszary morskie stanowią mniej niż 10 % obszarów chronionych, a także z obowiązków państw członkowskich dotyczących sprawozdawczości i kontroli;

23. zwraca uwagę na fakt, że przepisy UE w zakresie różnorodności biologicznej chronią w mniejszym stopniu morskie gatunki i siedliska niż gatunki i siedliska lądowe oraz w związku z tym wzywa Komisję do oceny uchybień w przepisach prawnych i ich wdrażania oraz do rozwinięcia chronionych obszarów morskich, w których działalność gospodarcza, w tym rybołówstwo, podlegają wzmocnionemu zarządzaniu opartemu na ekosystemach;

24. ponadto zauważa, że różne konwencje odnoszące się do mórz regionalnych w UE, takie jak OSPAR, HELCOM oraz konwencja z Barcelony, dostarczają istotnych ram prawnych w zakresie ochrony ekosystemów morskich;

25. uważa, że państwa członkowskie muszą mieć możliwość podejmowania inicjatyw mających na celu ochronę różnorodności biologicznej środowiska morskiego w stopniu wykraczającym poza działania wymagane na mocy przepisów UE;

Wtorek, 21 września 2010 r.

26. przypomina, że ustanowienie spójnej sieci NATURA 2000 wymaga utrzymania tych cech krajobrazu, które mają istotne znaczenie dla dzikiej flory i fauny; w związku z tym wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego zaangażowania się w utrzymywanie i rozwijanie połączeń między obszarami chronionymi, zarówno lądowymi, jak i morskimi, a także obszarami rolniczymi o wysokiej wartości przyrodniczej;

27. popiera uwagi Europejskiej Agencji Środowiska, która stwierdziła, że „stan ochrony gatunków i siedlisk chronionych zgodnie z dyrektywą siedliskową UE budzi obawy” oraz że „nie powinniśmy koncentrować wszystkich naszych wysiłków na ochronie wysp różnorodności biologicznej, tracąc przyrodę wszędzie indziej”, ponieważ stwierdzenia te często odzwierciedlają opinie wyrażane przez obywateli europejskich w petycjach kierowanych do Parlamentu Europejskiego;

28. przypomina Komisji i państwom członkowskim, że dyrektywa w sprawie strategii morskiej nie ogranicza stosowania chronionych obszarów do sieci Natura 2000 i w związku z tym zwraca się do państw członkowskich i Komisji o uwzględnienie wszystkich chronionych obszarów morskich i utworzenie między nimi powiązań, z uwzględnieniem obszarów wyznaczonych na mocy konwencji o morzach regionalnych z myślą o utworzeniu spójnej i obszernej sieci;

29. zauważa, że nieunikniony jest pewien poziom pomocniczości w prawodawstwie UE w zakresie ochrony środowiska, wyraża jednak zaniepokojenie, że ten poziom elastyczności może prowadzić do popełniania przez państwa członkowskie nadużyć przy wdrażaniu tego prawodawstwa; z żalem odnotowuje rażące rozbieżności między państwami członkowskimi odnośnie do, na przykład, „zewnętrznego skutku” obszarów objętych siecią Natura 2000, wyłączeń grupowych odnośnie do pewnej „istniejącej działalności” lub zastosowania zasady ostrożności; domaga się, by w przypadku stwierdzenia tak rażących różnic sprawdzano również, czy odnośne państwa członkowskie nie stosują przepisów w sposób, który podważa skuteczność osiągnięcia celów, do jakich dąży się w zakresie różnorodności biologicznej;

30. mając na uwadze te różnice między państwami członkowskimi, wzywa Komisję do udzielenia, jeśli to konieczne, dalszych wyjaśnień lub wskazówek odnośnie do dyrektywy; takie wyjaśnienia lub wytyczne muszą opierać się na najlepszych modelach działania i/lub być nimi zilustrowane;

31. podkreśla znaczenie stosowania zasady ostrożności w odniesieniu do przyrody w związku z różnorodnością biologiczną zgodnie z orzeczeniami Trybunału Sprawiedliwości;

32. zachęca państwa członkowskie, aby zapewniły wystarczającą jakość ocen oddziaływania na środowisko i strategicznych ocen oddziaływania na środowisko w zakresie różnorodności biologicznej w celu zagwarantowania należytego wdrożenia przepisów dotyczących programu Natura 2000;

33. wzywa do wzmocnienia dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko oraz do o wiele bardziej rygorystycznej interpretacji jej celów, tak aby nie ponosić znacznych strat w zakresie różnorodności biologicznej, a w miarę możliwości osiągać zyski, oraz do wprowadzenia stałego monitorowania wpływu na różnorodność biologiczną wywieranego przez projekty oraz skuteczności środków zaradczych, z odpowiednimi uregulowaniami regulującymi dostęp do tych informacji i stosowanie przepisów;

34. uważa, że lepsza współpraca transgraniczna mogłaby przynieść istotne korzyści z punktu widzenia realizacji celów programu Natura 2000;

35. wyraża ponadto swe zaniepokojenie brakiem współpracy transgranicznej, co może prowadzić do traktowania identycznych obszarów w różny sposób, i podkreśla w związku z tym użyteczność stosowania istniejących instrumentów, takich jak instrument prawny Europejskiego Ugrupowania Współpracy Terytorialnej (EGTC);

36. wzywa Komisję, by w swych przyszłych strategiach w zakresie różnorodności biologicznej i w kontekście programu Natura 2000 bardziej skupiała się na funkcjach ekosystemów, jednocześnie rozbudowując i wzmagając wysiłki na rzecz osiągnięcia pozytywnego stanu ochrony gatunków i ich siedlisk;

Integracja do innych obszarów polityki

37. jest przekonany, że sieć Natura 2000 dla obszarów lądowych i morskich nie jest jedynym instrumentem UE na rzecz ochrony różnorodności biologicznej, ale że należy przyjąć bardziej zintegrowane podejście, by powiodła się polityka UE w zakresie różnorodności biologicznej;

Wtorek, 21 września 2010 r.

38. wzywa zatem Komisję do zapewnienia dalszego włączania problematyki różnorodności biologicznej do innych obszarów polityki UE, takich jak rolnictwo, leśnictwo, rybołówstwo, polityka regionalna i polityka spójności, energia, przemysł, transport, turystyka, współpraca w zakresie rozwoju, badania i innowacje w sposób gwarantujący obopólne korzyści, a także wzywa do wzmocnienia zgodności polityki sektorowej i budżetowej UE; podkreśla w szczególności, że we wspólnej polityce rolnej, polityce regionalnej i wspólnej polityce rybołówstwa istnieją duże możliwości zwrócenia większej uwagi na kwestie różnorodności biologicznej;

39. podkreśla związek, jaki istnieje między gospodarką wodami, a różnorodnością biologiczną, będący podstawowym elementem zachowania życia i zrównoważonego rozwoju;

40. jest zdania, że rolnicy odgrywają istotną rolę w osiąganiu przez UE celów w zakresie różnorodności biologicznej; zwraca uwagę, że w 1992 r. zapoczątkowano włączanie ochrony różnorodności biologicznej do wspólnej polityki rolnej (WPR), oraz że w późniejszym okresie na mocy reformy z 2003 r. wprowadzono takie środki, jak wzajemna współzależność, jednolita płatność na gospodarstwo (oddzielenie płatności od produkcji) oraz rozwój obszarów wiejskich, które to środki mają korzystny wpływ na różnorodność biologiczną;

41. podkreśla jednakże wątpliwości co do tego, czy rolnicy UE zdolni są do dalszego produkowania wysokiej jakości żywności w konkurencyjny sposób; wierzy, że reforma WPR powinna właściwie wynagradzać rolników UE za ich wysiłki w osiąganiu celów UE w zakresie różnorodności biologicznej;

42. wskazuje, że działania związane z rolnictwem i leśnictwem w Europie znacząco przyczyniają się do różnorodności gatunków i biotopów oraz do zróżnicowanego krajobrazu rolniczego obecnie uznawanego za wymagający ochrony; w związku z tym podkreśla, że w perspektywie długoterminowej jedynie dzięki działalności związanej z rolnictwem i leśnictwem można będzie zachować krajobraz rolniczy i ochronić różnorodność biologiczną w Europie;

43. z zadowoleniem przyjmuje wcześniejsze próby włączenia kwestii dotyczących ochrony środowiska naturalnego do wspólnej polityki rolnej, takich jak wprowadzenie środków rolno-środowiskowych oraz dobre warunki rolne i środowiskowe; wzywa Komisję do wykorzystania reformy wspólnej polityki rolnej w celu wzmocnienia tych tendencji i dążenia do w pełni zrównoważonego rolnictwa w UE, przy czym korzyści dla środowiska naturalnego powinny stanowić zasadę przewodnią, np. poprzez wprowadzenie wynagrodzenia za usługi ekologiczne lub dostarczanie precyzyjnie określonych dóbr publicznych, w tym zrównoważone rolnictwo na obszarach ekologicznie wrażliwych, takich jak obszary objęte programem Natura 2000, aby w ten sposób zapewnić w przyszłości finansowanie zrównoważonego rolnictwa, aby dobre praktyki były należycie nagradzane i aby zachęcano do ich stosowania, a także aby rolnicy nie ponosili strat finansowych lub innych, dzięki czemu powstaną warunki umożliwiające gospodarstwom rolnym ochronę różnorodności biologicznej w przyszłości;

44. wzywa Komisję do zwracania większej uwagi na zapewnienie przestrzegania wszystkich europejskich rozporządzeń i dyrektyw dotyczących w szczególności zachowywania różnorodności biologicznej;

45. uważa, że w ramach polityki rolnej UE wprowadziła przepisy spełniające zasadę wzajemnej zgodności, które chronią różnorodność biologiczną, z żalem zauważa jednak, że często nie są one wdrażane ani monitorowane w całej UE;

46. jest świadomy, że polityka wykorzystania gruntu to kolejny kluczowy element w ochronie przyrody i apeluje do Komisji i państw członkowskich o kontynuowanie lepszego włączania kryteriów różnorodności biologicznej do procesów podejmowania decyzji na szczeblu lokalnym i regionalnym w sprawach dotyczących wykorzystania gruntów i polityki terytorialnej, w tym w polityce regionalnej i spójności;

47. podkreśla, że zarządzanie gruntami i ochrona różnorodności biologicznej nie są ze sobą sprzeczne oraz że zintegrowane zarządzanie tworzy przestrzeń życiową dla różnorodności biologicznej;

48. podkreśla znaczenie powstrzymania i odwrócenia strat w różnorodności biologicznej gatunków i odmian roślin uprawnych, które to straty prowadzą do zniszczenia podstawy genetycznej, od której uzależnieni są ludzie i zwierzęta pod względem żywienia; podkreśla potrzebę promowania wykorzystywania tradycyjnych odmian roślin rolniczych charakterystycznych dla pewnych regionów;

Wtorek, 21 września 2010 r.

49. mając na uwadze gospodarczą, społeczną i środowiskową wartość różnorodności rolniczej i genetycznej zwierząt gospodarskich wzywa Komisję do zdefiniowania określonych priorytetowych celów w dążeniu do powstrzymania strat w różnorodności genetycznej i w rodzimych gatunkach; wzywa ponadto do przyjęcia definicji „rodzimych”/„nierodzimych” ras oraz środków ich ochrony;

50. uważa, że WPR musi rekompensować rolników, którzy świadczą dodatkowe usługi ekosystemowe sprzyjające ochronie różnorodności biologicznej, poprzez bezpośrednie uzupełniające płatności obszarowe finansowane przez Unię Europejską; ponownie zwraca się o wprowadzenie systemu premii, w ramach którego rolnikom przyznawane byłyby punkty premiujące za działania na rzecz różnorodności biologicznej podejmowane poza obowiązkami wynikającymi z wzajemnej zgodności agrośrodowiskowej;

51. uważa, że poczyniono wielkie postępy pod względem przepisów dotyczących środowiska, takie jak wprowadzenie zintegrowanej ochrony przed szkodnikami oraz nowe przepisy UE dotyczące pestycydów, co umożliwia ochronę przed szkodnikami ukierunkowaną na organizmy szkodliwe, a tym samym chroni organizmy dobroczynne;

52. przyjmuje z radością obecnie przygotowywaną reformę wspólnej polityki rybołówstwa i wzywa Komisję do włączania kryteriów różnorodności biologicznej do przyszłych wniosków legislacyjnych; ponadto wzywa do rozwijania zrównoważonych modeli akwakultury jako ewentualnych alternatyw dla rybołówstwa, zgodnie z wytycznymi Komisji zawartymi w komunikacie na temat budowy zrównoważonej przyszłości dla akwakultury (COM(2009)0162) oraz przy uwzględnieniu stanowiska Parlamentu Europejskiego zawartego w rezolucji z dnia 17 lipca 2010 r.;

53. stwierdza, że głównym narzędziem osiągania celów w zakresie różnorodności biologicznej w środowisku morskim, obok dyrektywy siedliskowej i ptasiej, jest ramowa dyrektywa wodna w zakresie wód przybrzeżnych i dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej w zakresie wszelkich wód morskich;

54. uważa, że jednym z głównych celów w ramach WPRyb musi być zmniejszenie odrzutów i zwraca się do komisji o ustalenie przyczyn odrzutów i o opracowanie szczegółowych rozwiązań dla każdego rodzaju połowów, zwłaszcza polegających na wprowadzeniu szczególnych, wieloaspektowych kwot lub biomasy poprzez bardziej selektywne narzędzia połowowe, jak sieci o oczkach kwadratowych, których stosowanie należy upowszechnić, oraz poprzez przestrzenne zarządzanie zasobami rybnymi;

55. uważa, że regionalne organizacje zarządzania łowiskami (RFMO) są odpowiedzialne za zarządzanie połowami i stoją na straży odpowiedzialnego rybołówstwa dalekomorskiego; uważa, że w związku z tym niezbędne jest wzmocnienie ich uprawnień, zwłaszcza w zakresie kontroli i zniechęcających kar, oraz że w pierwszym rzędzie do regionalnych organizacji zarządzania rybołówstwem należy zarządzanie zasobami pewnych ważnych pod względem handlowym gatunków morskich oraz wprowadzenie stosowania świadectw połowowych;

56. podkreśla konieczność dalszych działań w obszarze zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną oraz morskiego planowania przestrzennego, jako że mogą one być istotnymi elementami partycypacyjnego podejścia ekosystemowego poprzez zagwarantowanie zachowania morskich i przybrzeżnych zasobów oraz zrównoważonego zarządzania nimi, a także poszanowanie naturalnych procesów i zdolności ekosystemów;

57. mając na uwadze znaczny spadek różnorodności biologicznej wód oraz degradację ekosystemów słodkowodnych, kładzie nacisk na znaczenie zapewnienia pełnego wdrożenia wodnej dyrektywy ramowej oraz podkreśla potrzebę zajęcia się zagadnieniem spadku różnorodności biologicznej w planach zagospodarowania basenów rzecznych;

58. apeluje do państw członkowskich o planowanie ich polityki leśnictwa w taki sposób, by w pełni uwzględniała ona rolę lasów jako rezerwarów różnorodności biologicznej, retencji i formowania gleby, umożliwiających sekwestrację węgla i oczyszczanie powietrza oraz obszarów przeznaczonych do celów rekreacyjnych dla naszych obywateli;

59. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji (COM(2008)0645 wersja ostateczna) w sprawie podjęcia wyzwań związanych z wylesianiem i degradacją lasów w celu przeciwdziałania zmianom klimatycznym i utracie różnorodności biologicznej, który wzywa do powstrzymania najpóźniej do 2030 r. utraty powierzchni terenów zalesionych;

Wtorek, 21 września 2010 r.

60. zwraca uwagę, że rosnący popyt na paliwa pochodzenia rolniczego, a w konsekwencji wzmożenie nacisków na ich produkcję stanowią zagrożenie dla różnorodności biologicznej, zwłaszcza w krajach rozwijających się, z uwagi na degradację i przetwarzanie siedlisk i ekosystemów, takich jak m.in. mokradła i lasy;

61. podkreśla potrzebę podniesienia budżetu na badania poświęcone środowisku naturalnemu i różnorodności biologicznej w ramach 8. programu ramowego, proporcjonalnie do ogromnych potrzeb i wielkich wyzwań związanych z utratą różnorodności biologicznej, jak i ze zmianami klimatu;

62. zwraca uwagę na ust. 8 konkluzji Rady z dnia 21 października 2009 r., który wzywa Komisję do dokonania pilnego przeglądu, sektor po sektorze, subsydiów mających niekorzystny wpływ na środowisko; wzywa Komisję do podjęcia natychmiastowych działań w oparciu o te konkluzje, aby uniknąć udzielania subwencji strategiom politycznym, które mają negatywny wpływ na europejską różnorodność biologiczną;

63. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania przygotowawczego etapu rozwoju 7. programu działań na rzecz środowiska naturalnego w celu przyspieszenia i promowania debat, jak również konkretnych działań w zakresie różnorodności biologicznej w UE;

Różnorodność biologiczna a zmiany klimatu

64. podkreśla podstawowe znaczenie różnorodności biologicznej oraz odpornych ekosystemów dla łagodzenia zmian klimatu i dostosowania się do nich biorąc pod uwagę, że ekosystemy lądowe i morskie w chwili obecnej pochłaniają około połowę antropogenicznych emisji CO₂;

65. z zadowoleniem przyjmuje rosnące wsparcie dla środków ograniczenia wpływu zmian klimatu mogących wpłynąć korzystnie również na różnorodność biologiczną, które jednak nie wywrą negatywnego wpływu na finansowanie różnorodności biologicznej jako takiej;

66. wzywa Komisję do zadbania o to, by działania podejmowane w kontekście przeciwdziałania zmianom klimatu i dostosowania do nich nie przynosiły niekorzystnych skutków dla różnorodności biologicznej morskiej i ziemnej;

67. podkreśla, że gleba odgrywa istotną rolę w osiągnięciu przez UE celów w zakresie różnorodności biologicznej; uznaje, że przyczyny i skutki degradacji gleb są przede wszystkim lokalne i regionalne i że w związku z tym należy przestrzegać zasady pomocniczości; wzywa państwa członkowskie do wypełnienia zobowiązań w zakresie zagwarantowania jakości gleby i utrzymania gleby w dobrym stanie, a także wzywa państwa członkowskie, które nie mają ustawodawstwa w zakresie ochrony gleby, do wywiązania się ze swoich obowiązków;

Gospodarcza wartość różnorodności biologicznej

68. przypomina, że rybołówstwo ma istotne znaczenie gospodarcze i społeczne dla planowania terenów przybrzeżnych oraz dla ekosystemów morskich pod względem środowiska naturalnego; uważa, że WPRybnie nie powinna utrudniać przestrzegania przez państwa członkowskie przepisów dotyczących różnorodności biologicznej, ale je ułatwiać, w szczególności w zakresie ustanawiania odpowiednich środków ochrony na obszarach morskich objętych siecią Natura 2000;

69. uznaje znaczny potencjał pod kątem tworzenia nowych miejsc pracy związany z wypracowaniem zrównoważonej gospodarki i ekologicznej infrastruktury, co z natury rzeczy oznacza tworzenie miejsc pracy lokalnie (które nie mogą zostać przeniesione do krajów trzecich), a zatem przyczynia się w znaczny sposób do realizacji strategii EU2020;

70. ponadto jest przekonany, że efektywność zasobów, trwały rozwój gospodarczy i ochrona przyrody powinny iść ze sobą w parze; zwraca uwagę na rozwój turystyki ekologicznej i agroturystyki, na których wzajemnie korzystają odbudowa i ochrona przyrody;

71. podkreśla znaczenie ochrony różnorodności biologicznej we wdrażaniu strategii Europa 2020, nie tylko ze względu na to, że prawdopodobnie stworzy ona możliwości w zakresie zatrudnienia, lecz również dlatego, że przyczynia się ona do wydajnego i zrównoważonego wykorzystywania zasobów; przyznaje, że rosnące poziomy produkcji materiałów, handlu i konsumpcji stanowią ważną siłę napędową utraty różnorodności biologicznej, w związku z czym wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia strategii politycznych ukierunkowanych na promocję i rozwój efektywności zasobów i zrównoważonej konsumpcji i produkcji;

Wtorek, 21 września 2010 r.

Finansowanie

72. zwraca uwagę na szacunki Komisji z 2004 r. dotyczące rocznych kosztów zarządzania siecią Natura 2000 w wysokości 6,1 mld euro; zwraca uwagę, że według sprawozdania TEEB zysk z inwestowania w ochronę różnorodności biologicznej niekiedy stokrotnie przekracza nakłady;

73. ubolewa jednak nad tym, że Komisja nie udostępniła dodatkowych źródeł finansowania do celów wdrażania dyrektyw dotyczących programu NATURA 2000 oraz nad brakiem jasnych informacji na temat rozbieżności konkretnych kwot wykorzystywanych rocznie na zachowanie różnorodności biologicznej w UE, i nalega, aby państwa członkowskie i Komisja współpracowały ze sobą w zakresie jaśniejszego przedstawienia tych danych;

74. jest zdania, że Wspólnota powinna podjąć większą odpowiedzialność za zachowanie naturalnych zasobów w ramach sieci Natura 2000, zwłaszcza w kontekście finansowania;

75. z zadowoleniem odnosi się do intensyfikacji wydatków w ramach LIFE+ (dodatkowe 8 % w projekcie budżetu na 2011 r.), podkreśla jednak, że instrument ten stanowi nadal zaledwie niewielką część budżetu UE (0,2 %); ponadto uważa, że środki ochrony finansowane przez UE nie zawsze są utrzymywane, gdy kończy się finansowanie wspólnotowe; zwraca się do Komisji, aby bardziej uwzględniała poszczególne czynniki mające znaczenie dla zrównoważonego charakteru projektów i wprowadziła systematyczne monitorowanie projektów po ostatniej płatności;

76. jest świadom, że dodatkowe fundusze na zachowanie różnorodności biologicznej są dostępne za pośrednictwem innych instrumentów, takich jak fundusze strukturalne oraz Fundusz Rozwoju Obszarów Wiejskich, i ubolewa nad ograniczonym wykorzystaniem tych możliwości przez państwa członkowskie; przypomina, że największy wkład w finansowania różnorodności biologicznej jest obecnie dostępny za pośrednictwem EAFRD;

77. nie udaremniając przyszłych dyskusji oraz decyzji dotyczących nowych wieloletnich ram finansowych (począwszy od 2014 r.) oraz śródkresowego przeglądu aktualnych ram finansowych (2007-2013), oczekuje, że ograniczenia finansowe sprawią, że jeszcze konieczniejsze niż dotychczas okaże się osiągnięcie wysokiej jakości dodanej i podniesienie efektywności wydatków europejskich, w tym wydatków na różnorodność biologiczną;

78. podkreśla zatem potrzebę osiągnięcia lepszego wglądu w efektywność wydatków na różnorodność biologiczną i wzywa Komisję do podania przykładów dobrych praktyk w zakresie efektywności i wartości dodanej;

79. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie poczynione przez IUCN, aby na krajowe środki ochrony różnorodności biologicznej wydawano 0,3 % PNB;

80. zauważa z troską, że liczba projektów finansowanych corocznie w ramach programu LIFE+ nie osiąga poziomu orientacyjnych kwot środków przeznaczonych na nie w różnych państwach członkowskich; wzywa Komisję do dokonania oceny przyczyn tego niepełnego wykorzystania środków i zaproponowania, gdzie to konieczne, zmian w przepisach regulujących program, zwłaszcza jeśli chodzi o poziomy współfinansowania;

81. jest przekonany, że same wydatki publiczne nie będą wystarczające, aby zrealizować podstawowy cel UE i podkreśla, iż społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw powinna obejmować również różnorodność biologiczną; wzywa Komisję do rozpatrzenia środków wdrożenia polityk, które zachęcają do pozytywnego inwestowania w zachowanie różnorodności biologicznej i zniechęcają do takich inwestycji, które niekorzystnie wpływają na różnorodność biologiczną zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym utworzenie przez Komisję platformy działalności gospodarczej i różnorodności biologicznej, aby włączyć sektor prywatny do programu działalności na rzecz różnorodności biologicznej;

82. zaleca większą elastyczność zasad kwalifikowalności środków finansowych przeznaczanych na projekty w zakresie różnorodności biologicznej oraz zachęca ogół podmiotów do korzystania z nich;

83. podkreśla ponadto potrzebę włączenia do ostatecznych cen produktów na rynku kosztów zewnętrznych, zagrożeń i skutków, takich jak zachowanie krajobrazu rolniczego, szkody w dziedzinie różnorodności biologicznej oraz koszty ponoszone w celu wspierania tej różnorodności; w dłuższej perspektywie leży to w interesie przedsiębiorstw, jeżeli pragną one utrzymać dostęp do zasobów naturalnych; wzywa Komisję Europejską do jak najszybszego, a więc nie później niż do końca 2010 r., opublikowania zapowiedzianego komunikatu w sprawie przyszłego finansowania programu Natura 2000, aby umożliwić rozpatrzenie tego aspektu wraz z nową strategią na rzecz różnorodności biologicznej na okres do 2020 r.;

Wtorek, 21 września 2010 r.

Baza danych i wiedzy

84. podkreśla znaczenie zintegrowanej sprawozdawczości dotyczącej środowiska dla analizy powiązań między środowiskiem a gospodarką w skali europejskiej, krajowej i regionalnej w celu oceny wpływu modeli produkcji i konsumpcji na zasoby naturalne oraz wzywa państwa członkowskie do regularnego przekazywania Eurostatowi i Europejskiej Agencji Środowiska niezbędnych danych;

85. podkreśla, że rozwój i badania naukowe mają kluczowe znaczenie dla wypełnienia luk w aktualnie posiadanej wiedzy i zapewnienia systematycznego monitorowania trendów w różnorodności biologicznej, jak również dla rozwoju narzędzi politycznych mających na celu zatrzymanie utraty różnorodności biologicznej;

86. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie zbiorcze Komisji 2001-2006, oceniające stan ochrony chronionych siedlisk i gatunków w UE oraz postępów osiągniętych przez państwa członkowskie we wdrażaniu prawodawstwa odnoszącego się do Natury 2000, jednak ubolewa nad wysoką liczbą „nieznanych” określeń; wzywa państwa członkowskie do poprawy swej sprawozdawczości oraz w stosunku do EEA, zaś Komisję do zapewnienia lepszej wiarygodności i porównywalności danych w jej przyszłych sprawozdaniach;

87. podkreśla potrzebę opracowania konkretnej bazy, w oparciu o którą Komisja określać będzie postępy na drodze ku osiągnięciu celów wtórnych; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście wysiłki Europejskiej Agencji Środowiska związane z europejskim systemem informacji o różnorodności biologicznej (BISE) oraz poziomem odniesienia w dziedzinie różnorodności biologicznej, które będą użytecznymi narzędziami poprawy i udoskonalania procesu podejmowania decyzji politycznych, w szczególności na rzecz strategicznego planu rozwijanego przez Komisję; podkreśla, że należałoby raczej wykorzystywać istniejące dane, niż koncentrować się na zbieraniu nowych;

88. biorąc pod uwagę brak wiedzy opinii publicznej na temat znaczenia różnorodności biologicznej, z zadowoleniem przyjmuje kampanię informacyjną prowadzoną przez Komisję i wzywa państwa członkowskie do znacznego zintensyfikowania wysiłków w dziedzinie informowania opinii publicznej na ten temat i wymiany najlepszych wzorców;

Aspekty międzynarodowe

89. wyraża zaniepokojenie brakiem realizacji, a nawet brakiem podjęcia realizacji światowego celu ograniczenia do 2010 r. współczynnika utraty różnorodności biologicznej, który został określony na światowym szczycie na temat zrównoważonego rozwoju w 2002 r., jak również skutkami, jakie ustawiczne straty w obszarze różnorodności biologicznej i degradacji ekosystemów mają dla milenijnych celów rozwoju oraz celu, by do 2015 r. ograniczyć ubóstwo i głód oraz poprawić zdrowie i dobrobyt ludzi, a także wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania wprowadzenia zagadnienia różnorodności biologicznej do głównego nurtu procesów globalnych, jak milenijne cele rozwoju;

90. z zadowoleniem odnosi się do konferencji stron Konwencji o różnorodności biologicznej w Nagoi w październiku 2010 r. i wzywa UE do skierowania dużej, dobrze przygotowanej i skoordynowanej delegacji na tę konferencję; podkreśla konieczność zdefiniowania przez UE silnej i spójnej pozycji na wcześniejszych etapach; jest jednak z troską faktem, że jedynie ministrowie środowiska wezmą udział w konferencji, podczas gdy proces zapewnienia postępu w sprawie programu światowej różnorodności biologicznej wymaga podejścia międzysektorowego;

91. nakłania Komisję do wspierania tworzenia pod egidą Programu środowiskowego ONZ międzyrządowej platformy na rzecz strategii politycznych w obszarze różnorodności biologicznej i nauki o funkcjach ekosystemów oraz do udzielenia pomocy w tworzeniu takiej platformy;

92. podkreśla pogląd, przedyskutowany na spotkaniu w czerwcu 2008 r. w ramach francuskiej prezydencji, by rozwijać sieci podobne do Natury 2000 w krajach i terytoriach zamorskich oraz w najbardziej oddalonych regionach państw członkowskich UE, na których terenach leży kilka najcenniejszych ośrodków różnorodności biologicznej na naszej planecie, i podkreśla potrzebę wspierania rozwoju takich sieci za pośrednictwem instrumentów polityki UE, jak polityka rozwoju;

93. podkreśla, że na skutek wylesiania powstają większe emisje CO₂ niż te, za jakie odpowiedzialny jest cały sektor transportowy, zaś ochrona lasów jest jednym z czołowych elementów ochrony różnorodności biologicznej na ziemi i funkcji ekosystemów;

Wtorek, 21 września 2010 r.

94. zachęca Komisję i państwa członkowskie do rzeczywistego uwzględniania kwestii zrównoważenia środowiskowego w stosunkach z krajami trzecimi z jednoczesnym poszanowaniem praw społecznych i zagwarantowaniem ochrony i udziału społeczności lokalnych i ludności tubylczych w procesach decyzyjnych, w szczególności odnośnie do wykorzystania gleby i ochrony lasów, a także do kontynuowania tzw. zielonej dyplomacji; wzywa państwa członkowskie i Komisję Europejską do zadbania o to, aby w „dwunastopunktowym planie działań UE na rzecz milenijnych celów rozwoju” uznano konieczność włączania problematyki trwałości środowiskowej do głównego nurtu polityki poprzez współpracę na rzecz rozwoju i działania zewnętrzne i zapewniono skoncentrowaną interwencję finansową z myślą o wsparciu różnorodności biologicznej i funkcji ekosystemów;

95. podkreśla, że w celu promowania uznawania (gospodarczej) wartości różnorodności biologicznej potrzeba innowacyjnych systemów finansowania; zachęca państwa członkowskie i Komisję do angażowania się w globalną dyskusję na temat potrzeby i rodzajów ewentualnych ustaleń dotyczących innowacyjnych systemów opłat za korzystanie z funkcji ekosystemów;

96. nalega, aby zrównoważony charakter produktów będących przedmiotem międzynarodowych umów handlowych był kluczowym elementem tych umów; podkreśla w związku z tym potrzebę włączenia kwestii niehandlowych, takich jak metody produkcyjne i poszanowanie różnorodności biologicznej, do wszystkich przyszłych umów zawieranych w ramach WTO;

97. z rozczarowaniem przyjmuje wynik konferencji CITES, podczas której nie zrealizowano głównych elementów mandatu UE, takich jak ochrona gatunków morskich cieszących się dużym zainteresowaniem komercyjnym;

98. zdecydowanie nalega, aby Komisja i państwa członkowskie przyspieszyły wewnętrzne procesy podejmowania decyzji i poprawiły ich skuteczność, poświęciły więcej środków i czasu na działania dyplomatyczne w stosunku do krajów trzecich oraz wzmocniły potencjał i synergię między konwencjami; mając na uwadze, że wiele chronionych obszarów sieci Natura 2000 jest pośrednio lub bezpośrednio zanieczyszczanych oraz że szkody wyrządzane w środowisku pochodzą również spoza Europy, należy podkreślić konieczność ujęcia europejskich standardów ochrony środowiska w umowach partnerskich z sąsiednimi krajami;

*

* *

99. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Komunikat Komisji pt. „Wspólnotowe podejście do zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka”

P7_TA(2010)0326

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 21 września 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Wspólnotowe podejście do zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka” (2009/2151(INI))

(2012/C 50 E/04)

Parlament Europejski,

— uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 lutego 2009 r. pt. „Wspólnotowe podejście do zapobiegania klęskom żywiołowym oraz katastrofom spowodowanym przez człowieka” ⁽¹⁾ oraz odnoszącą się do niego ocenę wpływu ⁽²⁾, a także dokument roboczy Komisji z dnia 14 grudnia 2007 r. w sprawie doskonalenia europejskich systemów wczesnego ostrzegania ⁽³⁾,

⁽¹⁾ COM(2009)0082.

⁽²⁾ SEC(2009)0202.

⁽³⁾ SEC(2007)1721.